den også finder anvendelse på ydelser som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som i henhold til nationale antikumulationsregler fra først af har haft indflydelse på den pension, der er fastsat i overensstemmelse med forordningens artikel 46, og hvis senere regulering kan få indflydelse på denne pension. Der skal således ikke foretages fornyet beregning af pensionen i henhold til artikel 46 i tilfælde af ændringer i en sådan løbende ydelse som følge af den almindelige økonomiske og sociale udvikling.

Bahlmann Pescatore Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. marts 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

K. Bahlmann

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 9. FEBRUAR 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Denne præjudicielle sag vedrører fortolkningen af Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366). Der skal navnlig tages stilling til, om der i medfør af forordningens artikel 51, stk. 1, skal foretages fornyet beregning af hele den pension, der er fastsat i henhold til artikel 46, såfremt en eller flere af de ydelser, der er taget i betragtning ved den første beregning, er ændret som følge af stigninger i leveomkostningerne.

Sagsøgeren i hovedsagen, Salvatore Cinciuolo, har arbejdet i Italien og i Belgien. I sidstnævnte land blev han uarbejdsdygtig den 27. januar 1976,

1 — Oversat fra italiensk.

hvorfor han indtil den 31. januar 1977 fik udbetalt ydelser i anledning af sygdom. Fra og med den 1. februar 1977 har han modtaget invaliditetsydelser. For at kunne få udbetalt pension fra Italien, påberåbte han sig de fællesskabsretlige bestemmelser. Ved beregningen af nævnte ydelse blev der derfor foretaget sammenlægning af de perioder, han faktisk havde tilbagelagt i de to medlemsstater, og den ydelse, han havde ret til i Italien, blev i medfor af artikel 46, stk. 2, litra b), derfor udbetalt ham *med en forholdsmæssig del* af den italienske sociale sikringsinstitution. Tilsvarende udbetalte den belgiske sociale sikringsinstitution (herefter benævnt INAMI) invalidepension i Belgien efter den nationale ordning. I henhold til den belgiske antikumulationsregel i artikel 70, stk. 2, i lov af 9. august 1963 blev den belgiske ydelse nedsat med et beløb svarende til den italienske ydelse.

Den 20. oktober 1976 fik Salvatore Cinciuolo imidlertid tilkendt en italiensk løbende ydelse i anledning af en erhvervssygdom; ydelsen var beregnet på grundlag af en invaliditetssats på 21 % og blev udbetalt af den italienske ulykkesforsikringsinstitution. Herefter besluttede INAMI at regulere den belgiske invaliditetsydelse (6. 11. 1980). Det viste sig nu, at den mest fordelagtige beregning for Salvatore Cinciuolo var beregningen i henhold til artikel 46, stk. 3, i forordning nr. 1408/71. I henhold til artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 (EFT 1972 I, s. 149) blev en del af ovennævnte ydelse fraktrukket de belgiske ydelser.

Sidstnævnte ændringer er baggrunden for hovedsagen. I de relevante italienske bestemmelser (jfr. artikel 234 i lov om ulykker og erhvervssygdomme som stadfæstet ved dekret nr. 1124 af 30. 7. 1965) bestemmes det, at ydelser som følge af vedvarende invaliditet skal reguleres hvert tredje år på grundlag af de svingninger i bruttolønningerne for landbrugsarbejdere, som beregnes af det centrale statistiske institut. Fra og med den 1. juli 1983 finder reguleringen sted hvert år (jfr. artikel 3 i lov nr. 251 af 10. 5. 1982).

INAMI tog hensyn til reguleringerne af ydelserne pr. 1. juli 1977 og 1. juli 1980. Man nedsatte den belgiske ydelse og anmodede Salvatore Cinciuolo om at tilbagebetale de beløb, han havde fået udbetalt uretmæssigt. Salvatore Cinciuolo klagede først administrativt, men efter at hans klage var blevet afvist, indbragte han sagen for Tribunal de Bruxelles ved stævninger af 31. juli 1979 og 5. december 1980. Han gjorde i den forbindelse gældende, at de nedsættelser, INAMI har foretaget, er i strid med artikel 51 i forordning nr. 1408/71; heroverfor har INAMI anført, at bestemmelsen kun omhandler pensionsydelser, og at den ikke kan finde anvendelse på andre ydelser som f.eks. løbende ydelser i anledning af en erhvervssygdom.

Ved kendelse af 26. maj 1983 har Tribunal udsat sagen og i medfør af artikel 177 forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: »Finder artikel 51, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 udelukkende anvendelse på de i artikel 46 omhandlede invalide-, alders- og efterladtepensioner, eller finder den også anvendelse på ydelser af anden art, som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, som i henhold til nationale antikumulationsregler fra først af har haft indflydelse på den pension, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 46, og hvis senere regulering kan få indflydelse på

denne pension? Skal der således foretages en fornyet beregning af pensionen i henhold til artikel 46 i tilfælde af ændringer i den løbende ydelse i anledning af erhvervssygdom, når denne ikke kumuleres eller kun delvis kumuleres med pensionen?«.

2. Det spørgsmål, som den belgiske ret har forelagt, vedrører således artikel 51 i forordning nr. 1408/71. Bestemmelsen har overskriften »Regulering og fornyet beregning af ydelser« og er indeholdt i kapitel 3 (»Alderdom og dødsfald (pensioner)«); men af indlysende grunde finder bestemmelserne i afdeling 2 i kapitel 2 ligeledes analog anvendelse på invaliditeit. Artikel 51 bestemmer: »1. Såfremt størrelsen af ydelser i de pågældende medlemsstater ændres med en bestemt procentdel ... som følge af stigninger i leveomkostningerne, ..., finder en sådan ændring direkte anvendelse på de ydelser, der er fastsat efter bestemmelserne i artikel 46, uden at der behøver foretages fornyet beregning ... 2. Derimod skal der, i tilfælde af ændring af reglerne for fastsættelse eller beregning af ydelser, foretages fornyet beregning efter bestemmelserne i artikel 46«.

Domstolen har allerede beskæftiget sig med artikel 51 i dommen af 2. februar 1982, sag 7/81, Sinatra mod FNROM (Sml. 1982, s. 137), hvor den fastslog, at bestemmelsen har til formål at forenkle procedurerne i forbindelse med udbetaling af ydelserne. Domstolen fastslog navnlig, at bestemmelsen tilsigter at udelukke fornyet beregning, »når ændringer i ydelserne skyldes omstændigheder, som ikke har forbindelse med den forsikredes individuelle forhold ...« (præmis 10). Situationen i den foreliggende sag og i ovennævnte dom er således ikke den samme. A. Sinatra fik udbetalt ydelser af samme art (invalidepension). Salvatore Cinciuolo får desuden en ydelse — en løbende ydelse i anledning af erhvervssygdom — som ikke har nogen forbindelse med pensionsydelser.

Som jeg har nævnt, har INAMI lagt vægt på den forskel. Efter institutionens opfattelse finder artikel 51 kun anvendelse på ydelser af samme art. Tik støtte herfor har INAMI fremført to argumenter. Den har anført, at bestemmelsen udelukkende henviser til artikel 46, som omhandler ydelser af samme art, mens den ikke nævner artikel 12, hvorefter ydelsernes art er uden betydning i forbindelse med antikumulationsreglerne, og hvorefter der ligeledes kan tages hensyn til indtægter, der hidrører fra erhvervsmæssig beskæftigelse. Heraf følger, at hvis en invalidepension kunne kumuleres med ydelser a anden art og navnlig med indtægter fra erhvervsmæssig beskræftigelse, ville problemerne ved beregningen i henhold til artikel 51 blive uovervindelige.

Efter min opfattelse er dette argument ikke overbeviseende. Lad mig først og fremmest bemærke, at der ikke i artikel 51 sondres mellem ydelserne på grundlag af deres art. I bestemmelsen kræves det blot, at ændringen vedrører *»ydelser i de pågældende medlemsstater*... der er fastsat efter bestemmelserne i artikel 46«. Det er ganske indlysende, at en løbende ydelse i anledning af erhvervssygdom er en social sikringsydelse. Dette bestemmes udtrykkeligt i artikel 4, stk. 1, litra e), i forordning nr. 1408/71.

Men lad mig komme nærmere ind på de argumenter, INAMI har fremført. Med hensyn til det første argument er det efter min opfattelse klart, at henvisningen i artikel 51 til artikel 46 omfatter sidstnævnte artikel i dens helhed. Den omfatter således også stk. 3, hvorefter ydelser af anden art skal tages i betragtning ved beregningen af pensionen, for så vidt nævnte ydelser er omfattet af reglen om forbud mod dobbeltydelser i artikel 12 i forordning nr. 1408/71 og i

artikel 7 i forordning nr. 574/72. Som jeg har nævnt ovenfor, er det i øvrigt netop på det grundlag, at INAMI den 6. november 1980 tog den italienske løbende ydelse i anledning af erhvervssygdom i betragtning og nedsatte den belgiske invalidepension tilsvarende.

For så vidt angår det andet argument, finder jeg ikke, at den parallel, INAMI har draget mellem de pågældende løbende ydelse og indtægter hidrørende fra erhvervsmæssig beskæftigelse er relevant. For det første er det tvivlsomt, når artikel 51 henviser til ændringen i »ydelserne i medlemsstaterne«, at artikel 51 ligeledes henviser til de svingninger, sådanne ydelser kan udsættes for. Man må dog indrømme, at de i kraft af artikel 12, har haft indflydelse på beregningen af en ydelse, der er fastsat i henhold til artikel 46. Efter min opfattelse er de vanskeligheder, INAMI omtaler, ikke helt uovervindelige, selv ikke i dette grænsetilfælde. Man kan opstille to teorier. Efter den første afhænger ændringen af indtægterne fra erhvervsmæssig beskæftigelse af udefra kommende omstændigheder, som f.eks. højere leveomkostninger. Ifølge Sinatra-dommen er artikel 51 til hinder for, at man foretager en fornyet beregning. Efter den anden følger den samme situation af en omstændighed, som vedrører den forsikredes personlige forhold: f.eks en forbedring eller en forværring af hans helbredstilstand. I henhold til dommen i Sinatra-sagen skal den sociale sikringsinstitution foretage en fornyet beregning af ydelsen.

Det er givet, at ovennævnte betragtninger *a fortiori* gælder med hensyn til ydelser, som ikke kan betragtes som pensionsydelser, men som heller ikke er indtægter hidrørende fra erhvervsmæssig beskræftigelse.

3. Sammenfattende skal jeg foreslå, at det spørgsmål, Tribunal du travail de Bruxelles i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har forelagt ved kendelse af 26. maj 1983, besvares som følger:

»Artikel 51, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 finder ligeledes anvendelse på andre ydelser end pensionsydelser, som f.eks. løbende ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, såfremt sådanne ydelser fra først af har haft inflydelse på den ydelse, der er fastsat i henhold til artikel 46, eller såfremt senere reguleringer af ydelserne skyldes omstændigheder, der ikke vedrører den forsikredes personlige forhold«.